

Arrest

nr. 59 782 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, verklaart op 9 juni 2008 België te zijn binnen gekomen en dient op 11 juni 2008 een asielaanvraag in.

Op 18 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 24 285 van 9 maart 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 4 december 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 april 2009 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker gegeven.

Op 13 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 december 2008 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 18 augustus 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 september 2010 wordt aan verzoekster een getuigschrift van samenwonen met D.D., van Belgische nationaliteit, afgeleverd te Halen.

Op 24 september 2010 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner van een Belg in een duurzame relatie.

Op 4 oktober 2010 wordt er een positief samenwonenverslag opgesteld door de lokale politie.

Op 17 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 24.09.2011 door H.N. (...), geboren te (...) en van Armeense nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt als bewijs voor de relatie enkel twee verklaringen op eer door derden aan. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien de feitelijkheid en waarachtigheid ervan niet kan nagegaan worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"dat de bestreden beslissing strijdig is met de wet van 15 december 1980 en met het K.B. van 5 juli 2010; dat verzoekster immers wel degelijk met haar Belgische partner een duurzame en stabiele relatie heeft, die voldoet aan de wettelijke criteria;

dat de bestreden beslissing ten onrechte de door verzoekster aangebrachte verklaringen van derden niet als bewijskrachtig beschouwt; dat de goede trouw van deze derden moet worden vermoed; dat het tegendeel door de overheid niet is bewezen; dat de bestreden beslissing in dat opzicht ook niet correct is gemotiveerd;

dat uit de inschrijving in het gemeentelijk wachtregister hoe dan ook blijkt dat verzoekster en haar partner al sinds 1 juni 2010 op hetzelfde adres verblijven; dat een beslissing tot gezamenlijk verblijf doet vermoeden dat beiden elkaar al geruime tijd voordien kenden; dat er dus wel degelijk voldoende bewijskrachtige vermoedens zijn om aan te nemen dat verzoekster en haar partner elkaar op het ogenblik van de bestreden beslissing al meer dan één jaar, d.w.z. ten minste sinds januari 2010, kenden;"

2.2. In haar nota roept de verwerende partij vooreerst een exceptie in van onontvankelijkheid in zoverre verzoekster zich beroept de vermeende schending van de wet van 15 december 1980 en het Koninklijk Besluit van 5 juli 2010 en repliceert de verwerende partij verder dat het niet als kennelijk onredelijk beschouwd kan worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent getuigenverklaringen in deze, *in casu* oordeelde dat de verklaringen van derden niet aanvaard kunnen worden omdat ze niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Waar verzoekster meent dat het getuigschrift van samenwoning bewijst dat ze al sinds 1 juni 2010 op hetzelfde adres verblijven, wijst de verwerende partij erop dat deze uiteenzetting de motivering in de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

De Raad wijst er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekster verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de wet van 15 december 1980 en het Koninklijk Besluit van 5 juli 2010 zonder te preciseren welk artikel werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is wel ontvankelijk en zal hieronder verder worden besproken.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend als partner in een duurzame relatie op basis van artikel 40bis § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoekster haar paspoort van Armenië voor, een getuigschrift van 16 september 2010 van samenwoning overeenkomstig de wet van 23 november 1998 en twee getuigenverklaringen. Bij het indienen van de verblijfsaanvraag werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden een *“relatiebewijs dat partners minstens 1 jaar onafgebroken samenwonen of elkaar minstens 2 jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben.”*

Verzoekster legde vervolgens geen bijkomende stukken voor.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat de bestreden beslissing ten onrechte de door verzoekster aangebrachte verklaringen van derden niet als bewijskrachtig beschouwt.

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster twee getuigenverklaringen bijbracht. Deze luiden als volgt:

“Bij deze verklaar ik L. Y. (...) dat D.D. en N. H. (...) elkaar reeds 1,5 jaar kennen.”

“Bij deze verklaar ik A.B. (...) dat D.D. en N. H. (...) elkaar reeds 1,5 jaar kennen.”

Gelet op het feit dat het slechts om twee zeer korte getuigenverklaringen gaat, is het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat deze een gesolliciteerd karakter hebben en dat er de feitelijkheid en waarachtigheid niet van nagegaan kan worden. Het is immers niet kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk om bewijswaarde te onzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden, kennissen en/of collega's.

Tenslotte stelt verzoekster dat uit de inschrijving in het gemeentelijk wachtregister blijkt dat verzoekster en haar partner al sinds 1 juni 2010 op hetzelfde adres verblijven. Verzoekster vervolgt dat een beslissing tot gezamenlijk verblijf doet vermoeden dat beiden elkaar al geruime tijd voordien kenden en verzoekster is er dus van overtuigd dat er voldoende bewijskrachtige vermoedens zijn om aan te nemen dat verzoekster en haar partner elkaar op het ogenblik van de bestreden beslissing al meer dan één jaar kenden.

Er dient vastgesteld te worden dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens een jaar kennen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet besloten worden dat het niet kennelijk onredelijk is dat de

gemachtigde heeft geoordeeld dat er geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd. Waar verzoekster stelt dat er voldoende vermoedens zijn om aan te nemen dat zij en haar partner elkaar al sinds januari 2010 kennen, herhaalt de Raad dat het aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toekomt om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. Met de uiteenzetting van verzoekster dat uit de inschrijving in het gemeentelijk wachtregister blijkt dat verzoekster en haar partner al sinds 1 juni 2010 op hetzelfde adres verblijven en dat dit doet vermoeden dat beiden elkaar al geruime tijd voordien kenden en dit minstens van januari 2010, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijk wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Het betreft immers een loutere bewering die verzoekster op geen enkele wijze staft.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsverplichting kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET